

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 295/2015-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 83 Er 255/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 12. septembra 2014 doručené podanie [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) označené ako „*Sťažnosť*“, pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 83 Er 255/2014.

Z podania a jeho príloh vyplynulo, že v predmetom v exekučnom konaní vystupuje sťažovateľ v procesnom postavení povinného.

Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje okrem iného na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Cob 15/2013 z 29. októbra 2013, ktorý je podľa jeho názoru „*nespôsobilým exekučným titulom*“ pre jeho nezrozumiteľnosť a nepreskúmateľnosť.

Ďalej sťažovateľ uviedol:

„Dňa 31. 5. 2014 mi bolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie Exekútorského úradu JUDr. Mateja Kršiaka Bratislava pod č. 33467/14, kde bol uvedený exekučný titul rozsudok KS PO č. k. 3 Cob 15/2013 zo dňa 29. 10. 2013 uvedený vyššie a poverenie Okresného súdu Prešov č. 5707134645 zo dňa 2. 5. 2014. Voči vydanému povereniu a návrhu údajného oprávneného boli na Exekútorský úrad JUDr. Materja Kršiaka Bratislava podané dňa 2. 6. 2014 v zákonnej lehote námietky s vecným odôvodnením. Podľa informácii zo súdu boli tieto námietky doručené Okresnému súdu Prešov ako exekučnému súdu 19. 6. 2014. Podľa § 50 odst. 21 zák. č. 233/1995 Z. z. Exekučného poriadku musí súd tieto námietky vybaviť najneskôr do 60 dní.

V tejto nezákonnej exekúcii však ani po 60 dňoch nedošlo zo strany Okresného súdu Prešov k vydaniu uznesenia o námietkach. V deň podanej sťažnosti je tomu už štyri týždne, ktoré podľa zákonná sú považované ako prietahy. Šesťdesiat dní uplynulo 19. 8. 2014.“

Z pripojených príloh k sťažnosti taktiež vyplýva, že sťažovateľ okrem námietok proti exekúcii podal aj návrh na zastavenie exekúcie. Okresný súd v prípise zo 6. augusta 2014 pod sp. zn. 1 Spr O 869/2014 sťažovateľovi oznámil:

„Na základe Vášho e-mailového oznámenia zo dňa 14. 7. 2014 Vám po vyjadrení súdneho úradníka oznamujeme, že v predmetnej exekučnej veci bol súdu dňa 4.6.2014 doručený Váš návrh na zastavenie exekúcie a dňa 19.6.2014 od súdneho exekútora. V ten istý deň doručil súdny exekútor aj Vaše námietky proti exekúcii. V oboch podaniach uvádzate aj skutočnosti, ktoré bolo potrebné uviesť v pôvodnom súdnom konaní. Zároveň ste vzniesli námietku premlčania v zmysle § 408 ods. 2 Obchodného zákonníka. Obe podania

boli zaslané oprávnenému na vyjadrenie s tým, že po jeho doručení bude rozhodnuté o Vašich námietkach a návrhu na zastavenie exekúcie.

K udeleniu poverenia uvádzame, že bolo udelené na základe žiadosti exekútora a návrhu oprávneného, ktoré boli v súlade s právoplatným a vykonateľným exekučným titulom, ktorým je rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k. 3 Cob/15//2013-262 zo dňa 29.10.2013, ktoré nadobudlo vykonateľnosť dňa 16.12.2013. Ako povinný ste využili svoje právo a vo veci ste podali návrh na zastavenie exekúcie ako aj námietky proti exekúcii, ktorými podaniami sa súd zaoberá ako bolo uvedené vyššie.“

Keďže okresný súd dosiaľ o návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie ani o námietkach proti exekúcii nerozhodol, sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 83 Er 255/2014 porušil jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a aby okresnému súdu prikázal vo veci konať bez zbytočných prietahov.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 83 Er 255/2014 v súvislosti s nerozhodnutím tohto súdu o námietkach sťažovateľa z 13. júna 2014 proti exekúcii a návrhu sťažovateľa zo 4. júna 2014 na zastavenie exekúcie.

Ústavný súd už v minulosti vyslovil, že úlohou okresného súdu, ktorý je v exekučnom konaní exekučným súdom, je „dohliadať“ na exekučné konanie a v tomto konaní (ako jediný oprávnený) rozhodovať. Exekučný súd rozhoduje o návrhoch účastníkov exekučného konania predložených mu exekútorom, pričom v niektorých prípadoch má vzhľadom na obsah týchto návrhov zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov ustanovenú lehotu na svoje rozhodnutie. Rozhodnutím o tom-ktorom návrhu účastníka exekučného konania sa jeho úloha v exekučnom konaní v podstate končí. Dĺžku trvania exekučného konania, ktoré začína doručením návrhu na vykonanie exekúcie exekútorovi a pokračuje niektorým zo spôsobov vykonávania exekúcie ustanovených vo štvrtjej časti Exekučného poriadku, exekučný súd nemá ako ovplyvniť. Pre úplnosť však treba dodať, že pokiaľ ide o odklad, resp. o zastavenie exekúcie, za splnenia podmienok ustanovených § 56 a § 57 Exekučného

poriadku môže exekučný súd v niektorých prípadoch rozhodnúť aj bez návrhu (m. m. III. ÚS 68/2013).

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takejto sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03 a rozhodnutím aj Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

Ústavný súd zistil, že o návrhu sťažovateľa zo 4. júna 2014 na zastavenie exekúcie, ako aj o námietkach sťažovateľa z 13. júna 2014 proti exekúcii okresný súd rozhodol uznesením z 11. septembra 2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť 23. septembra 2014.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že hoci o námietkach sťažovateľa proti exekúcii okresný súd rozhodol po uplynutí lehoty na rozhodnutie ustanovenej § 50 ods. 2 druhou vetou Exekučného poriadku, v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu bolo o predmetných námietkach, ako aj o návrhu na zastavenie exekúcie meritórne (aj keď ešte neprávoplatne, pozn.) rozhodnuté, a teda k namietanému porušeniu označeného práva už nemohlo dochádzať. Okrem toho ani dĺžka napadnutého konania sama osebe nemá takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označeného práva sťažovateľa (podobne napr. I. ÚS 96/2011, III. ÚS 541/2011, III. ÚS 91/2012, III. ÚS 54/2013 a iné).

Keďže v danom prípade ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva sťažovateľa, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Z tohto dôvodu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa v nej uvedených.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júna 2015